

Λίγες μέρες νωρίτερα είχα βρεί τούτη την εικόνα. Σε μια γενναία τακτοποίηση. Την είχα ακουμπήσει σε εκείνες που ήθελαν μια μικρή έρευνα για το τι και το που. Καταλάβαινα ότι ήταν κάποιο γκαλά της Λέσχης στο σβήσιμο τη δεκαετίας του ’60. Ίσως και λίγο αργότερα.

Κι όταν το μεσημέρι σήμερα δέχτηκα μια κλήση από τον Γιάννη, το μυαλό μου πήγε αμέσως στο δυσάρεστο. Ήξερα το πρόβλημα και η σπασμένη του φωνή, έφερνε την αναπόφευκτη εξέλιξη. Μετά από σχεδόν 60 χρόνια κοινού βίου, ο Γιάννης θρηνούσε την Κάτια.

Στην εικόνα όπου ο φωτογράφος έχει εστιάσει στην πίσω σειρά του τραπεζιού, διακρίνεται όρθιος ο Ζαχαρίας, Χάρης για τους φίλους του, με το παπιγιόν κομψότατος όπως πάντα, καθιστή η Κάτια και δίπλα της, όρθιος ο Γιάννης στην εποχή της λαμπρής και γόνιμης νεότητάς τους.

Σπάνιο πρόσωπο η εκλιπούσα. Είχε μια πρωτόγνωρη ευθύτητα, σμιλεμένη, υποθέτω, στα σκληρά βοιωτικά χώματα, στην αυστηρότητα της εποχής που μεγάλωσε, αλλά και στην καλλιέργεια που φρόντισε να αποκτήσει.

Στις περιπτώσεις, μάλιστα, όπου η ευθύτητα συμπλέει με την ευγένεια, τις ευαισθησίες και την καλοσύνη, συγκροτείται ένας χαρακτήρας ξεχωριστός. Τέτοιος ήταν η Κάτια. Χωρίς εκπτώσεις.

Είχε το ταλέντο να διαβάζει ανθρώπους πίσω από τις μάσκες τους. Είχε επίσης την παρησία να τους απορρίπτει, ανεξάρτητα πόσο «χρήσιμοι», θα μπορούσαν να φανούν. Και δεν λάθευε. Όποτε χρειαζόταν ψυχούλα, όταν έπρεπε ψυχάρα.

Καλή παράδεισο, τώρα που ξέμπλεξε με τα γήινα. Καλά κουράγια στον Γιάννη, στην Νατάσα και στις εγγονές.